

Ձեռքը ձեռքը կու վայ, երկու ձեռքը՝
երսեր

Մարգն ի հալաւը, էջն ի փալանը:
Ճեռուն ուխող զօրաւոր կ'ուլի:

Մատեն չին առներ թը կամտած է, կ'իր-
թան հէռուէն կու բերին, կ'էր տարած է (հարսն-
ցուի մասին է):

Փածդ դդալդ տի գայ:

Ի՞նչ ուր ցանես ան տի քաղես:

Շոնը շանը միսը չուտեր:

Շոնն հաշելով գալ կու բերէ:

Եա բարով, եա բարովի ինկեր:

Երդուք չպիք, մեյ մի կըրէ:

Լա է հիւանտը քան զիււանտկալը:

Որտէ ի սիրտ ճամիայ կայ:

Աչք ունի ու տեսնել չունի:

Աչք չունիս, քնթի ծակ ալ չունիս (որ
այսքան ակներեւ բան մը չես կրնար խիջն
տեսնել):

Պատը ակնձ ունի:

Առնողը իրեւ օր տի ինտայ (երբ այս
աղջիկը հարս ըլլայ):

Զարկածը շատ է, ձգած չկայ:

Էշը պոչ մ'ունի, ան ալ (այս ինչ բանը):

Թանով պատըօրագ կ'ուլի: — Մենք
արանք, էղաւ:

Խտո՞ր ախշիկ, անթնկ հարս:

Լուսը կ'երթայ, լուս չի տար:

Ծովը մուաւ, ցամաք դուրս ելաւ:

Չագը կ'ելլէ մարը կ'ուտէ:

Չանը տեղն ու խունի ի վրան (այս բանը
մարդ պետք է չըսէ):

Զեռքը բերանը կ'երթայ (ալ քիչ մը
ուտելիք ունի. վլանկը քիչ մը բարոված է):

Ճոնճը ոռուն կու խազնէ (խածնէ. —
քծուծ մարդ է):

Մատը բերանը դուրս ելաւ (մեկնեցա
առանց ոռւէ բան մը շահնելու այն գործէն):

Մատը դրած տեղէն չի վերցներ (պիստ-
դուն է):

Մարը գնէ (անունը)՝ գեղը կանչէ:

Մէռայ ու ողջօցայ (մեծ տագնապէ ան-
ցայ):

Մէկ աչքը լայ, մէկ աչքը ինտայ (գպրոց
ուերթայ, հարկ է):

Ճէն անունը աւեր քաղքին:

Ո՞ր քար վերցնես, տակէն կ'ելլէ:

Ո՞չ իր է, ո՞չ իր տիրուն:

Զորն ի վար տամ, զորն ի վեր բնտուիմ:
Ան իշուն ձերմակ դանկեր:

Սփն ու սփորդ տարի մի հարսնութիւն
ին արեր:

Տես ու ուս է:

Տեղը դիւր ու բարձր կակուղ (աղեկ որ
յուաւ):

(Ըստ Օտավիանոսի)

Մ. Ս. ԳԱՐԻՒԴԻՆԻ

ՄԱՑԵՆԱԽՈՎԱԿԱՆ

Der Prophet Malachias. Einleitung, Übersetzung und Auslegung von Dr. St. theol. Octavian Isopescul. Czernowitz 1908. S. V + 163. 8°.

Ցայժմ անձանօթ անուն մըն էր Ոկտա-
վանի կղպէսկուլ (Octavian Isopescul) բու-
կովինայի եկեղեցցու մէջ ընթերցող (anagnost)
եւ դոկտոր աստուածաբանութեան: Թէպէտ
դեռ շատ երիտասարդ՝ արդէն հմատ է երրա-
յական, ասորի, խափի, արար, եթովպական,
յշն, լատին եւն լեզուներու: Աստուածաշնչի
լայնածաւալ եւ խորն ուսումը իին ճիւղ ըն-
արած ըլլայով՝ ճանչցաւ թէ առանց հայերէնի,
չըսնենք անկատար, բայց ոչ բորորդիվն կատա-
րեալ կ'ըլլան Ս. Գրոց վըայ կատարուած ու-
սումածիրութիւնները: Այս էր պատմառը, որ
1904ին վիճննա եկաւ եւ հոս Մեծարդոց
Հ. Թովման կէտիկեանի առաջնորդութեան տակ
քիչ ժամանակէն ուսաւ դասական եւ աշխար-
հաբար հայերէնը: Տեղոյս համալսարանն մէջ
Pr. Dr. Wilhelm Anton Neumannի Հ. Կատա-
րանի գասախօսութիւնները (1903—4)
գրեցին վնար առաջնկայ գեղեցիկ ուսումնա-
սիրուած են ձեռնարկելու: Ասէն կ'իմացուի թէ
բազմամեայ հետազոտութեան կիրքը կը կըէ իւր
այս երկը: Առ այժմ իդոգեկուն նպաստէ ու-
նենալով Մաղպահա մարդարէին երաբական
ընագիրն հիմնովն ուղղել եւ վերականգնել,
ամենային թարգմանութիւններն օգնութեան
առած է, յատկապէն Եօթատանից եւ անոր
դուստր թարգմանութիւնները, ասորական գէ-
շիթա կոչուած բնագիրն եւ Վուգատան, ի
մասնաւորի նորագիւտ Ս. Քմիթան, խպտի
թարգմանութիւնն: Բնականաբար այս պարա-
գայի մէջ հայ թարգմանութիւնն ալ բոլորովն
անտես ընել կարելի չէր: Հետաքրքրակին է
նաեւ ուսումնասիրութիւնն այն կողմանէ ալ որ

Հայագետով՝ Մաղաքիայի հայ թարգմանութեան մէջ Առլդատայի ազգեցութեան հետքեր կը գտնէ:

Սպողը գործը երեք մասի բաժնուած է, ինչպէս զբին ճակատն իսկ կը ցուցընէ. Ներածութիւն, թարգմանութիւն եւ մէկութիւն Մաղաքիա մարդարէն զրոց, օրուն կցուած է (էջ 17—27) ժամանակագրական կարգաւցանկ մը այն ամեն հեղինակներու, սկսեալ Ս. Եփրեմն († 378) մինչեւ նորագոյն ժամանակներս (1906), որոնք Մաղաքիա մարդարէն խնդրով զբաղած են իրենց մեկնութիւններով և քննութիւններով։ Ցաշըդ էջըը (էջ 31—163) կը կազմէն Մաղաքիայի մարդարէն թեան գերմաններէն թարգմանութիւնը, այլեւայլ հին բնագիրներու համեմատութիւնն եւ քննութիւնը, որոնք կարեւորագոյն մասերն են Հայագիտիս աշխատասիրութեան եւ վերջապէս մէկնութիւն սրբազն Գրոց։ Ի հարկէ ընտգրաց համեմատութիւնն եւ քննութիւնը հետաքրքրական են ճանշալու համար նաեւ Հայ թարգմանութեան յարգու ու արգելու։ Ան այժմ չնից կը մաս ըստ բամասն խօսիլ Հայագիտիս ամէն զիտուութեանց մասին, կը բաւականանկ միայն զինադորները Նկատողութեան առնջով։ Ըստ երեւոյթին գոնէ Զօհրապի հրատարակութիւնն արբեր օրինակ մը ընտրած է Խզոպէսկուլ Հայ բնագրին համեմատութեանը համար. այսպէս՝ “Եւ կարգեցի զահման նորա յապականութիւն եւ զգառանգութիւն նորա ի բուժ անպատին” (Մաղաք. Ա, 3) խօսքը Զօհրապի քով միայն ծանօթութեան մէջ կայ, մինչդեռ բնագրին մէջ կը կարգանք “ի բուժ անպատին”, “ի բուժ” (յն. ծօմառա) ընթերցումը սիսալ ընթերցուած կը համարի (էջ 34) Խզոպէսկուլ՝ յօն բնագրին ձօմառա բառին։ Զօհրապ կը յաւելու ծանօթութեան մէջ “ի լուսուն ի բուժ անպատին համաձայն ունանց ի բնաբար”, Հայ թիվն վերջին է Հայագիտիս զիտուութեան մասին, վասն զի ներսէ Լամբրոսացին ալ “ի բուժ անպատին” կ'ընթեռնա։ Համաձայն Զօհրապի բնագրին Խզոպէսկուլ Վուլգատայի ազգեցութիւնը կը համարի (էջ 63) Հայ բնագրին սա խօսքը “Առաքեցից ի վերայ ձեր անէսն եւ անիծից զը հուսութիւն յեւ” (Մաղաք. Բ, 2), ըստ որում թարգմանիչը յշխափի ձեւը կը գործածէ։ Ըստ մեզ անձիգ կ'երեւայ այս

1 Մէկնութիւն նրաց երկառաստ մարդարէց. Կ. Պոլս 1824, էջ 229։

գիտողութիւնը, վասն զի Հայերէնի մէջ շասանի ամ յագնակի թարգմանուած կը գտնէք այլեւայլ բառեր առանց վալգատայի ազգեցութիւնը կրած ըլլալու. այսպէս օր, Համար “Ան պէտական բոյ (Ծննդ. Էկ, 35) խօսքը թէ Եօթ. եւ թէ Վուլգատայի մէջ եղակի դրուած է. Դրաբեալ “Զկեանս եւ զմահ ետու առաջի երեսաց ձերոց, վը հուսութիւն եւ զանէծս” (Բ. Օր. Լ. 19) նախագառաւութիւնը Եօթ. եւ Վուլգատի զրուած է. 2ենք գիտեր ի՞նչ պատճառաւ Հայ բնագրին սա խօսքը “Խուսափեցէք յօրինաց իմաց, (Գ. 7) յայտնի սրբագրութիւն է Վուլգատայի վայուն, (էջ 129) մինչ յօն բնագրին ունի հու էջակնաւու նամակ մօն. Խոկ Վուլգատան՝ recessistis ա legitimus misce. Յունարէնի մէջ ուն քամուն կը Նշանակէ միանգ աման օրէկը. ուստի չենք կարծեր ու Հայ բնագրիր հու ալ Յերանիման թարգմանութեան հետաքրքրութեանը մէծապէս գնահատիլիք ձեռնարկ մէն է Հայերէն Ս. Գրոց բնագրին ընդարձակ անդաստանին համար, ուր մշակներու պէսքը արտաքը կարդի գուալի է։

Ե. Պ. Փ.

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹԻՒՆ

ՄԱՏԾՆԱԳՐԱԿԱՆ — Ցովսապոր նազարյան այ թարգմանութիւնը, 289: — Ժմանթէու Կուզ Հայ մատենագրութեան մէջ, 294: — Ցուցակ ծնողագրաց Թաւրիզ. 303:

ՊԱՄՄԱԿԱՆ — Առաջին Ուրարտացի եւ Արամէ Ապատականը. 306:

ԼԵՋՈՒՆԱՐԱՆԱՑԱՆ — Լեզուարանականը. 312: — Անայ գաւառարաբաղը. 315:

ՄԱՏԾՆԱԽՈՍԱԿԱՆ — Der Prophet Malachias. 319.